

La Humanitat

Any II : Núm. 279
Barcelona, dissabte, 1 d'octubre 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. :: Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

Més comentaris sobre els francs tiradors

Es comprensible que en els primers moments de la instauració de la República, desconcertades encara les forces polítiques i un xic sorpreses per la responsabilitat que els queia damunt, recollissin alguns noms de persones que havien tingut relleu i que havien quedat apartades; per a ressuscitar-los posant-los en candidatura.

Potser no era una cosa justa. Aquestes persones havien romàs absolutament separades, escèptiques, completament en silenci, sense exterioritzar la indignació de la seva dignitat ciutadana, durant tots els anys de la Dictadura en què s'omplien les presons. Però la República imposava uns deures per sobre d'aquesta realitat. I quan aquests homes van acudir cuitosos i entusiasmats a posar-se al servei de les noves responsabilitats, Esquerra Republicana de Catalunya els va donar un lloc en la seva candidatura i els noms oblidats, van tornar a tenir un meregut relleu polític.

Tot això està bé; però el que no és possible és que ara es vulgui perpetuar el sistema, i que en la política de Catalunya es mantinguin uns homes que no trobin un partit prou digne o prou adient a la seva ideologia per a disciplinar-se en ell, i que els altres partits els posin entre la llista dels seus candidats. No és contra aquests noms, ben respectables, que escrivim, sinó contra la perturbació que això ocasiona en la vida política de la nostra terra.

Per què aquests homes, no ingressen en alguns dels partits polítics de Catalunya? No n'hi ha cap que sigui prou digne d'ells? No n'hi ha cap que en les línies generals del seu programa, els satisfaci? Aquesta seva posició podria semblar d'avantatge, o d'orgull, i no pot ésser admesa. Els homes de partit s'han de sotmetre a la fiscalització vigilant del seus organismes, a l'atenció envers els correligionaris, als deures de propaganda, a un sens fi d'obligacions, moltes vegades fatigoses, però necessàries per al manteniment de la força impulsiva i organitzada dels elements actius. Els homes disciplinats han d'ofegar moltes vegades la seva pròpia iniciativa o el seu criteri en punts accidentals de doctrina o de procediment. Tot això representa una continuïtat de sacrifici, del qual ells s'espolsen elegantment, com a figures d'un plànol superior, absolutament inadmissible per tots conceptes.

L'estructura dels partits polítics catalans encara no està ben definida. El procés d'organització i acoblament no s'ha acabat de realitzar. I el manteniment de figures polítiques isolades el pertorba i el dificulta.

No; res de francs tiradors. Si no estan conformes amb els partits organitzats, que aixequin bandera, que formulin el seu programa i el lencin a l'opinió. Però no tenen dret a cercar els vots dels nuclis organitzats en un altre partit, a mendicar que altre partit els posi en candidatura, i a resistir-se a fer el seu ingrés i a acceptar una disciplina democràtica. Si rebutgen el contacte del poble, el poble els ha de rebutjar a ells.

Els qui demanen els vots d'una multitud organitzada políticament sota un programa, senyal que hi estan conformes, i si no que ho dignin clar. Els partits polítics no tenen dret a abusar de la disciplina dels seus, posant en candidatura, junt amb els seus homes, persones alienes que el dia de demà podrien, en nom de la seva llibertat o independència política, sostenir punts de mira completament contraris a la ideologia dels qui els van votar.

Els partits polítics poden coaligar-se amb altres partits o nuclis organitzats, que teneu el seu programa, o la seva organització i que circumstancialment s'ajunten per a un fi comú. Però recollir noms dispersos i isolats, per a posar-los en candidatura, noms que no tenen més disciplina ni més organització política que la seva pròpia persona, i posar-los en la llista electoral del partit, és un atac al partit, un precedent funest, un perill per a l'esdevenidor, i no és una conducta políticament lleial per a la massa a la qual se li empenya o se li ajunta o barreja amb els seus homes, soltesos a la mateixa campanya i a les mateixes promesses electorals, altres noms de persones que poden considerar-se deslligades de tot deure de disciplina.

ELS VIUS

Els ex-jesuites s'emporten mobles i robes de la Cova, de Manresa

Ens diuen de Manresa que havent tingut coneixement a l'alcaldia que algunes persones entraven d'amagat a l'edifici nomenat de la Cova, que havia estat ocupat per la dissolta Companyia de Jesús i del qual s'incautà l'Estat, s'ha pogut comprovar la desaparició de diversos mobles i robes. El fet ha estat comprovat per l'inventari portat a terme, i aquest matí, l'alcald de senyor Prunes, acompanyat del cap del cos de carabiners, ha efectuat un detingut escorcoll a l'edifici, església de la Cova i dependències enexes, en les quals viu l'ex-germà de la Companyia de Jesús, Jaume Gibert.

Com a conseqüència d'aquest escorcoll, foren trobats alguns dels mobles desapareguts de la residència. Interrogat degudament, l'ex-germà manifestà que, efectivament, havien estat sotrets, si bé no per ell, sinó per altres persones que els traslladaren a diversos domicilis on resideixen jesuïtes. Al mateix temps indicà el lloc per on entraven a la Cova.

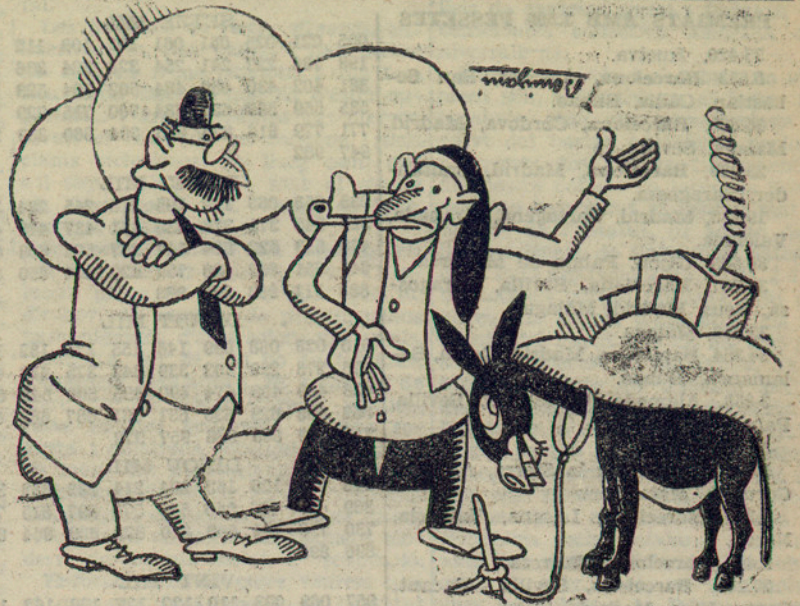
S'ha donat compte del fet al governador civil i al delegat d'Hisenda, i s'ha disposat la clausura de totes les dependències de la Cova, excepció feta del local necessari per al culte. Al mateix temps s'ha presentat la corresponent denúncia al jutjat i s'ha procedit a la detenció de l'ex-germà Jaume Gibert Albi, qui ha quedat a disposició de l'autoritat governativa.

Diu el senyor Moles que el general Barrera és a París

Ahí, al vespre, en parlar amb els periodistes, el senyor Moles va dir-los que l'ex-general Barrera era a París i que no no havia passat per Catalunya, donat que s'internà en la nació veïna pel Canfranc.

Segurament quan el senyor Moles fa aquestes afirmacions és que deu tenir dades certes respecte la fugida de l'ex-general conspirador. Recordem, a propòsit, que al seu dia va arribar a nosaltres la versió, per conducte que ens mereixia confiança, que l'ex-general fugitiu havia estat amagat a Darntus, població propera a la frontera, en la qual té finques el seu íntim amic el Baró de Rodas. Pel que es veu, segons la versió oficial que ara dona el senyor Moles, això no és cert. I resulta que el general Barrera va fugir pel Canfranc, exposant-se a mil perills.

Ja és un consol el saber que no el tenim amagat a Catalunya...

—No sé que li passa a aquest ruc que quan veu el verd es torna boig.
—Se'ns deu haver tornat monàrquic!

MASSA CRUDEL El president Masaryk creu prematura una unió duanera dels Països Centrals

El senyor Azaña, en el seu discurs de Santander ha dit:

"Allò que s'ha de fer és rendir la màxima utilitat al país; i si un home es troba esgotat, la cosa millor que pot fer és anar-se'n i acabar la vida allà on no sigui un destorb..."

Cruel, massa cruel. En definitiva és el poble qui retira els homes. Ningú més que el poble.

Esperem la resposta d'aquell que s'hagi donat per entès...

París. — Un diari d'aquesta capital publica unes declaracions del president de Txecoslovàquia, Masaryk, fetes al periodista francès Henri Bérard.

"Les nacions de l'Europa Central — ha dit — viuran molt millor si col·laboren pacíficament i sense intencions amagades. Cap d'elles no pot ignorar

J. ESTADELLA I ARNO, DIU...
Les conviccions liberals i democràtiques decerts homes

Un elogi d'Azaña

El senyor J. Estadella i Arnó, cap del partit radical a la comarca de Lleida, i del qual es diu que s'ha separat del senyor Leroux, publica a "El País" un article de gran interès polític per ésser d'una personalitat tan destacada. L'article és intencionat i punyent, i no té desperdici a recollir alguns paràgrafs:

"La discussió de l'Estatut, en plantejar a fons un problema de llibertat col·lectiva, ha posat al descobert l'escassa consistència de les conviccions liberals, i democràtiques de certs homes. Ara hem pogut veure com els mots "autonomisme" i "federalisme" no eren, per a alguns més que mirallets per a caçar aloses, o flors de paper per a fer més vistoses les gires de l'americana. En el pecat, però, trobaran la merecuda penitència, com la trobaran també els revolucionaris "scit disant" que després de captar, amb promeses de justícia socialitzadora, la confiança de les masses, ara s'han escruixit i escandalitzat davant de la prudència heròica d'una llei com la de Reforma Agrària, a la que haurien estafat com haurien degollat l'Estatut, de no topar, al Parlament i fora del Parlament, amb una forta muralla d'opinió republicana al servei lleial de la revolució en curs.

Heu-vos ací la singular eficiència d'aquest doble reactivu que, descobrint actituds disperses amb les prèdiques, classifica els homes i fa més lluminosos els camins que per a desprestigiar-se ha de seguir la República.

I doncs d'homes parlem, deixeu-me escriure en majúscules el nom de l'AZANA. Defensors encesos ha tingut l'Estatut. Cap, però, fora dels rengles catalans, més decidit i lleial que aquest home. Des del lloc on va dir-lo, sobtadament, determinada combinació política — i en el que, gràcies als seus extraordinaris valiments, ha sabut afiançar-se en constant superació —, l'Azaña, aquest castellà de soca-arrel ha fet un gran bé a Catalunya i ha laborat, com ningú més, per la pau i per la grandesa d'Espanya. Sense la voluntat granítica d'ell, l'Estatut estaria, a hores d'ara, encallat entre les discussions i els rucels de molts que han acabat per votar-lo. Tots coneixiem les prevencions i fins l'enemiga resolta que en certes fileres governamentals hi havia per aquest projecte de llei, i encara que, en veritat de veritat la fe en la República mantenia roent el nostre optimisme, ocasions hi haguéu en què, aquest, no sense motius, es començava a refredar. Aleshores, però, un gest de l'Azaña, a plena llum, davant del país, abrindava de nou les esperances nostres.

Catalunya deu gratitud a tots els republicans que en una o altra forma, i amb acció entusiasta o per tolerància comprensiva, han esmerçat els seus esforços, sense por a la impopularitat en ajuda de les seves reivindicacions i en bé del benestar general del país."

Reculls de penyes polítiques

(COMENTARIS DE TAULA DE CAFE)

—Ha estat magnífic...
—No tant... Té una oratòria especial, molt seva, i sempre amb alguna originalitat. No crec, però, que sigui el discurs que hom esperava d'ell. La darrera part fluïdeja molt. És un discurs, en alguns punts, de doctrina pobre, en altres, apassionat.
—Vós mai no heu estimat Azaña...
—Es home que no es ja estimar...

—Heu vist quins atacs tan sorprenents contra Lerroux?
—Amb tot, ell havia estat un aliat fidel de Lerroux. Recordeu l'Aliança Republicana.

—Azaña segueix el seu camí. Puja sol la muntanya i trepitja el qui sigui, sense commoure's.
—Però no hi havia necessitat d'usar aquella frase tan menyspreadora: "...i si estan esgotats, que se'n vagin a casa i no destorbin..." I molt menys després de parlar d'altres coses morals. No hi ha dret amb això... Un senyor que és republicà de ja quatre dies... Sembla que es recreava en anar ofonent i menyspreant Lerroux. Això no pot satisfer cap persona de sentiments lleials.

—Vós sempre heu tingut debilitats lerrouxistes. Azaña ha dit bé; i això és un home! Ja és hora de parlar clar.

—Tot hom ha parlat clar...! El que ha fet és voler que tothom entengui a qui va adreçada l'ofensa. Però tampoc no ha parlat clar. Qui l'obligarà a parlar clar serà el senyor Lerroux.

—Bah!
—Ja ho veureu... És a dir que esgotat, eh? Espereu-vos...

—Vol fer una federació d'esquerrans al Parlament, sota un programa, per tal de constituir una majoria completa.

—Federació de parlamentaris d'esquerra i no coalició de partits? No ho entenc.

—Ja ho entén ell. Una coalició de partits no li interessa. El seu partit és massa reduït. Una federació de parlamentaris. Sota el seu nom, per destacar més, s'erigeix en dictador i definidor...

—Però aquests parlamentaris pertanyen a un partit, i aquest serà el que els orienti...

—Bé, sí. Però ja ho explicarà ell. I quan hagi explicat això tan confós, ho veurem clar. Ell ho explica tot tan senzillament!

El president Masaryk

ni oblidar aquesta comunitat d'interessos. Fora, no obstant, prematur de pensar en una unió duanera o una confederació jurídica.

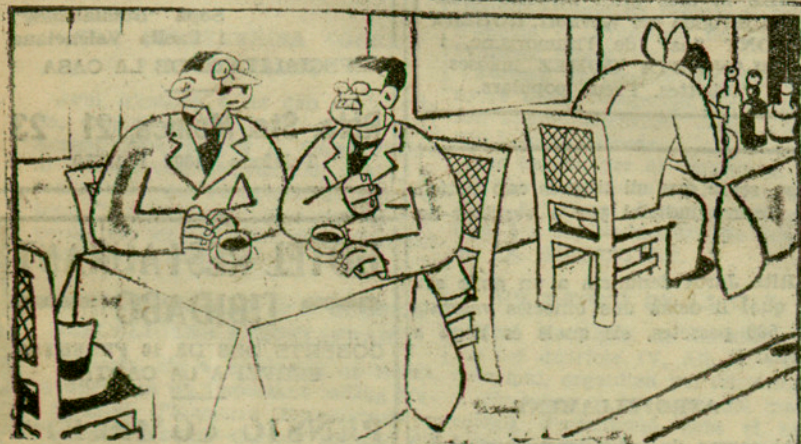
Més aviat han de pensar els pobles de l'Europa Central en tractar entre ells a base de règims preferencials en llurs importacions. Per la nostra part, estem disposats a fer-ho.

El problema no és solament econòmic; jora imprudent, però, de barrejar aquesta qüestió d'interessos materials amb una acció política qualsevol.

La política, però, com les creences, juga tan important paper en les coses humanes!"

Una estudianta alemanya no es pot despertar

Monte-Carlo. — La senyoreta Handa Schweiner, de trenta anys, estudianta originària de Munich, ha caigut en un son des de diumenge. Ha estat portada a un hospital. Hom ignora les causes d'aquest estat letàrgic, per tal com no s'ha trobat cap senyal d'emmetzinament.

—No puc fer-hi més. Em poso malament cada vegada que llegeixo una ressenya del viatge.
—De quin? Del viatge a Villa Cisneros?
—No. Del viatge a Barcelona.

(De Garrido, a "Heraldo de Madrid".)